

NÁHLEDY DO ŽIVOTA

Básně reflexivní

KREDO

Proč následuje chvíle dobra chvíli žalu stále,
proč ustupuje v klidném životním tom varu
hned teplo mrazu, léto zimě, zima jaru,
proč štěstí v rukou ležící žal následuje náhle?

- 5 Proč? — protože štěstí stálého tak jako žalu není,
neb ve zlém mnoho dobrého a zlého v dobru skryto
a v život náš nám každému jest stejně všeho vlito,
a osud stejně spravedliv jak v žehnání, tak v klení.

- 10 Ne, není šťastných, nešťastných neb dobrých a zlých lidí,
vše dohromady jedno je, vše spravedlivě dáno
a jistý účel také má, co zdá se kvete plano.
Vše jedno je, jen nestejným každý vše to *vidí*.

U HADAČKY

»Ta krátká vráska, krátký Život značí.
A vaši ruku, pane, krátká brázdí.
Vám krátký život usoudili bozi.
Zemřete brzy!«

Hledím v snivé dálky,
5 kde příští život tajemně se plazí
a skrývá se a táhne jako temný had
ve stínu neznámého lesa.

Já často
díval jsem se do tajemné dálky,
kde tušil jsem jeho tiché bytí.
10 Já bál jsem se ho, bál se budoucnosti
a s hrůzou čekal jsem, až ovine mi tělo
a poprvé mne uštkne.

Či polibky
mi zlatá Afrodite v dáli chystá?
Či budoucnost ta sladší přítomnosti
15 mi podá ssáti spokojení prsy?

Tak často myslíval jsem hledě v obzor
za večera, jenž šedý kol se táhl.

Však s Životem cos nové rostlo ve mně
a nová pravda mi posílila duši.

20 Vše jedno je mi nyní, ať dobré — zlé,
vše jedno je, ať spokojenost, žal,
vše jedno je, ať krátký je či dlouhý
ten příští Život, jenž neznán jsa je znán.

25 Až kalich plný žluči zcela vypiji,
pak stejný kalich vína dají bozi.

Neb do života jdeme, v každé ruce kalich,
jeden jak druhý, každý zcela plný;
v tom jednom Bolest jest, v druhém zase Radost.

30 A co na tom, když plným hrdlem píti
já budu žluč a potom zase víno!
Nač srkat se s tím zvolna. Sladší nikdy
ta žluč nebude v zlatém poháru!

35 Necht brzy vypiji; a potom poháry
roztříštím o zem, jak po hostině vždycky
po sledním doušku vína zmámený host
rozbíjí sklénku, než se oddá spánku.

»Buď zdráva, hadačko, a Janus necht tě
chrání!«

DVĚ NÁLADY

Tempus extremarum laetitiarum.

Když v největším rozpětí radostných vášní
štěstí své u sebe cítím a líbám,
na dně mé duše ozve se Ďábel.

Zašeptá jenom, zase pak zmlkne.

5 Chytím se štěstí, držím je pevně;
cítím však v blízkou přítomnost bolů.

Cítím je, vidím, ty stíny mých štěstí;
nelze je urvat, srůstají spolu.
Ve chvílích blaha zašeptnou — ztichnou.

*

10 Když však zas bolest objímá duši
ramenem temným, táhne ji v hloubi,
v dáli přede mnou kmitne se Světlo.

Kmitne a zhasne. Duše však náhle
strhuje s sebe mlhavá roucha.

15 Smuteční břímě netísni tolik.

Předtucha štěstí! Za stínem Světlo!
Tuším je jistě před sebou v dáli.
Duše se klidní k tichému smutku.

*

20 Ponořen v klidné, žehnané hoře
cítím, jak slzou kráslí se duše.
Ve mně pak štěstí objímá bolest.

ODEŠLI?

Odešli?

Ano. Odešli všichni.
Všichni ti moji přátelé kdysi.
Dveře mi nechali dokořán zívát.

5 Kahanec mrká; žluté své stíny
po matných stěnách blouznivě hází.
Pusto je, pusto.

10 Je mi tu zima.
Pročpak mi odešli. Nedali ruky
na odchod ani. Zhaleni v pláště,
s kápěmi v čele odešli náhle
do temné noci.

Ani se nazad
neohlédli.

